

По едно врѣмѣ С. Антоній остана скрѣтъ
отъ всичкы-тѣ и нещаше да сѣ яви помежду
свои-тѣ сѣратѣ; той заключенъ въ стаѣ-
тъ си, готвѣше сѣ за дрѣгы подвигы. То-
гава доде нѣкой си пзакводецъ Мартиніанъ,
на кого-то дѣщерѣ-та сѣ мѣчаше отъ злѣхъ
дѣхъ; той хлопаше на врата-тъ да му о-
твори, и го молаше да помогне на дѣщерѣ
му, обаче Антоній никакъ сѣ не сѣгласаваше,
да излѣзе на вѣнъ, нѣ извыкна отъ жѣ-
тѣ и рече: о человѣче! напрасно ты искашь
моѣ-тъ помѣ; и азъ съмъ смѣтенъ, както
и ты; ако ли вѣрвашъ Христа, на кого-то
азъ сѣггвамъ, иди та сѣ помоли Богъ съ
вѣрѣ-тъ си, и твоѣ-та дѣщерѣ ще оздраве.
Той отиде завчаскы и, като призоваваше
на помѣ нмѣ-то господне, намѣри дѣше-
рѣ си здрава и читавѣ. Много оше чю-
десны работы праваше Богъ, чрѣзъ сѣгга-
тъ си Антоніа, и наистиннѣ, както обѣ-
щава въ Евангеліе-то, дѣто пише: *просите*
и дастъ сѣ. Зато като намѣри достоенъ мѣжъ,
надари го съ свои-тъ благодать и не от-
казаваше му неговѣ-тъ чюдеснѣ силѣ. Тѣй ис-
цѣляваше мнозина недѣгавы, кои страдахъ